

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobkyně: **E. D.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.10.2015, č. j. MPSV-UM/17227/15/9S-JMK, sp. zn. SZ/947/2015/4S-JMK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 5. 10. 2015, č. j. MPSV-UM/17227/15/9S-JMK, sp. zn. SZ/947/2015/4S-JMK **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 10. 2015, č. j. MPSV-UM/17227/15/9S-JMK, sp. zn. SZ/947/2015/4S-JMK bylo odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně ze dne 9. 4. 2015, č. j. 127349/2015/BBA, sp. zn. SZ/44768/2012/AIS-SSL (dále též „úřad práce“) zamítnuto a citované rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím úřadu práce ze dne 9. 4. 2015 byl snížen příspěvek na péči žalobkyni z částky 4.000 Kč na částku 800 Kč měsíčně ode dne 1. 5. 2015, neboť dle posudku lékaře MSSZ Brno ze dne 17. 9. 2014 z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně potřebuje pomoc v oblastech základních životních potřeb, sice oblékání a obouvání, osobní aktivity a péče o domácnost.

Proti citovanému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž rozhodl žalovaný dne 5. 10. 2015, rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

Žalobou ze dne 4. 11. 2015 doručenou zdejšímu soudu dne 18. 11. 2015 se domáhala žalobkyně zrušení napadeného rozhodnutí s tím, že posudkový lékař zabývající se hodnocením zvládání základních životních potřeb posuzované nezohlednil výsledek sociálního šetření ze dne 2. 7. 2014, nezhodnotil její celkovou výkonnost, pohyblivost a schopnost vykonávat denní aktivity a uzpůsobení jejího sociálního prostředí. Popsala zdravotní problémy, jimiž trpí i specifika zdravotních postižení, z nichž nejzávažnější je těžká porucha chůze – chůzového stereotypu s omezením výkonnosti chůze, její jistoty, ale i sekundární potíže kloubní, svalové a šlach, včetně bolesti páteře i krční páteře. Při nároku obtížně předsunuje levou dolní končetinu. Trpí bolestmi při došlapování a při zvedání se ze sedu. Končetinu nezvedne od podložky. Na zevní straně levé dolní končetiny má porušenou hybnost této končetiny s hypotrofií svalstva stehna a lýtky. Má potíže i s močením. V důsledku těchto postižení není schopna zvládat mobilitu, tělesnou hygienu i výkon fyziologické potřeby. Namítla dále, že posudkový lékař nevzal v úvahu i tu skutečnost, že její zdravotní stav oproti stavu v roce 2014 se zhoršil, což dokazují i lékařské zprávy. Zejména lékařská zpráva MUDr. F. H. ze dne 26. 3. 2015 prokazuje, že dochází k výrazným bolestem v oblasti pánve a páteře. Tyto bolesti ji nedovolí chodit nebo sedět a nedovolují ji samostatně provádět základní životní potřeby.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 2. 12. 2015 citoval průběh správního řízení, dále podstatnou část odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména posudku PK MPSV ČR v Brně ze dne 10. 7. 2015 a doplňujícího posudku ze dne 10. 9. 2015. Na základě takto zjištěných skutečností žalovaný dospěl k závěru, že byly shromážděny dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí o odvolání. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky v podstatě korespondovaly s odvolacími námitkami, navrhl, aby žaloba jako nedůvodná byla zamítnuta. Dále uvedl, že namítaná potřeba tělesné hygieny byla posudky PK MPSV ČR v Brně zohledněna jako nezvládnutelná. Žalobkyně navíc byla jednání posudkové komise osobně přítomna a vyšetřena.

Ve správním spise je založeno oznámení o zahájení správního řízení ve věci příspěvku na péči z moci úřední ze dne 5. 5. 2014, č. j. 175130/2014/BBA, sociální šetření ze dne 2. 7. 2014, posudek MSSZ Brno-město ze dne 17. 9. 2014, dle kterého po zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně a jeho funkčního dopadu na schopnost zvládat základní životní potřeby bylo konstatováno, že nezvládá oblékání, obouvání, osobní aktivity a péče o domácnost. Jde o osobu starší 18 let věku, která podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona č. 108/2006 Sb., v platném znění, se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. (lehká závislost). Žalobkyně byla vyrozuměna a poučena dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), ve vyjádření ze dne 16. 3. 2015 sdělila, že se závěry posudku nesouhlasí. Následně poté úřad práce vydal rozhodnutí dne 9. 4. 2015, jímž snížil posuzované příspěvek na péči z částky 4.000 Kč na částku 800 Kč měsíčně ode dne 1. 5. 2015.

Žalobkyně podala odvolání, v němž poukázala, že není schopna samostatně vykonávat tělesnou hygienu, fyziologickou potřebu a v neposlední řadě nezvládá i další aktivitu – mobilitu. V rámci odvolacího řízení byl proveden posudek PK MPSV ČR v Brně ze dne 10. 7. 2015, při jednání této komise v uvedený den byla přítomna žalobkyně, která byla vyšetřena neurologicky i ortopedicky, dále byly posudkově zhodnoceny lékařské zprávy

uvedené v posudku, včetně neurologického vyšetření MUDr. F. H. ze dne 26. 3. 2015, které přiložila žalobkyně k odvolání. Z uvedeného lékařského vyšetření vyplynulo, že nejzávažnější je těžká porucha chůzového stereotypu s omezením výkonnosti chůze, její jistoty, ale i sekundární potíže kloubní, svalové i šlachové včetně páteře LS, Th i krční páteře – závrat, cefalea. Na základě těchto závažných somatických poranění byl zjištěn závažný dopad na psychiku žalobkyně vykazující depresivní nálady, poruchy spánku, dopady na interpersonální vztahy, hlavně rodinné v oblasti intimní a další. Posudková komise dále vycházela i ze sociálního šetření ze dne 2. 7. 2014 a doznala v posudkovém zhodnocení všech podkladů, že hlavní příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je zhoršena mobilita a omezení hybnosti levé dolní končetiny po úrazu (sražena na skútru automobilem) v květnu roku 2011. Následkem je těžká porucha chůzového stereotypu, obtížné přesunutí levé dolní končetiny při nároku, končetinu nezvedne od podložky, hypotonie stehna vlevo, atrofie stehna není, látka - 2 cm. Hypestézie na plantě vlevo a zevní ploše lýtky vlevo. Pohyb v kyčlích není závažně omezen, kolena rovněž bez omezení hybnosti, levé hlezno se středně těžkým omezením, pravé hlezno bez omezení. Není prokázána ztuhlost celé páteře. Nejsou prokázány závažnější parézy, paréza peroneu prof. vlevo dle EMG, klinicky s oslabením plantární a dorzální flexe, ale svede. Pánev je stabilní. Dále dle EMG vyšetření je potvrzena těžká porucha n. cutaneus femoris lateralis vlevo a těžká porucha n. obturatorius vlevo. Je schopna samostatné chůze s oporou holí a po místnosti i samostatně bez holí a opory, špatný chůzový stereotyp, udává podklesávání levé dolní končetiny v kolenní pro bolest v páteři. U jednání zvládla sama oblékání a obouvání. Trpí poruchy močení udávané jako stresová inkontinence, není prokazována plná inkontinence. Po prostudování dokumentace a vlastním vyšetřením při jednání doznala posudková komise, že jmenovaná nezvládá tělesnou hygienu, dále pak osobní aktivity a péči o domácnost. Dle názoru posudkové komise nebylo prokázáno, že by funkční omezení vyplývající ze zjištěného zdravotního stavu a to s přihlédnutím k použití kompenzačních pomůcek dosahovalo těžkých nebo úplných poruch, které by posuzované bránily zvládat ostatní základní životní potřeby mimo již uznaných. Posudková komise dále zohlednila, že byť u žalobkyně se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, funkční dopad zdravotního postižení je schopna zvládat s využitím facilitujících prostředků. Posuzovaná je limitována v chůzi a některých základních životních potřebách, subjektivně výrazně vnímanými bolestmi a depresivitou, navazující na závažná poranění, nikoliv však těžkým funkčním postižením pohyblivosti. Posudkový závěr zněl, že jde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona č. 108/2006 Sb., v platném znění, považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost).

Žalobkyně na základě výzvy odvolacího orgánu se vyjádřila k posudku dne 20. 8. 2015, doložila další lékařské zprávy, které poté byly vyhodnoceny doplňujícím posudkem PK MPSV ČR v Brně dne 10. 9. 2015 s dodatkem, že všechny předložené lékařské zprávy měla posudková komise k dispozici již při vypracování prvoposudku, nový neurologický náález ze dne 14. 8. 2015 MUDr. F. H. nepřinesl žádné nové posudkově rozhodné skutečnosti, z posudkového hlediska nedošlo k dalšímu novému funkčnímu postižení oproti předchozí dokumentaci a vyšetření. Proto posudková komise neshledala důvody pro změnu již přijatého posudkového závěru. Následně poté podala dne 22. 9. 2015 žalobkyně vyjádření k podkladům, kde poukázala znovu na skutečnost, že trpí těžkým funkčním postižením pohyblivosti, v interiéru i exteriéru je schopna chůze pouze s využitím facilitátorů, a to se značnými obtížemi a jen na krátké vzdálenosti. Dále poukázala na to, že nezvládá sama tělesnou hygienu, pouze s dopomocí, stejná situace i v případě výkonu fyziologické potřeby. Žalovaný ve věci rozhodl dne 5. 10. 2015 jak uvedeno výše.

Dne 14. 9. 2017 se konalo soudní jednání, jehož se žalovaný nezúčastnil z důvodu zvýšeného pracovního zaneprázdnění, což doložil písemným sdělením ze dne 11. 9. 2017 a dne 12. 9. 2017.

Žalobkyně shodně s žalobními námitkami popsala indispozice zdravotního stavu, které mají funkční dopad na její aktivitu a mobilitu. Uvedla, že bydlí v bytě v prvním patře, bez výtahu, pokud navštěvuje lékaře, není schopna chůze po schodech nahoru, ani dolů, v tomto směru je závislá na pomoci jiné osoby a invalidním vozíku. Pokud se týká vstávání a usedání, byt má přizpůsobené vyšší lůžko s matrací, je jí nápomocná její dcera, která o ni pečuje, tento úkon sama nevykoná. Pohyb po bytě zajišťuje prostřednictvím francouzských holí anebo za pomoci dcery, jejího partnera či manžela. Takto je schopna ujít pouze několik kroků, nikoliv větší vzdálenost. Při návštěvě lékaře používá jako dopravního prostředku osobní vozidlo řízené některým členem rodiny. Výkon fyziologické potřeby není schopna sama si zajistit, jelikož trpí inkontinencí močovou, používá zdravotní pomůcky při úniku moče s tím, že při použití WC pomáhá dcera, stejně tak, ačkoliv má na WC zamontovaná madla, jí pomáhá s použitím WC i s provedením očisty. Tento úkon v souvislosti s výkonem fyziologické potřeby není vůbec schopna si sama zajistit. Zdravotní komplikace jsou datovány od roku 2011, kdy došlo k úrazu – srážka na skútru s automobilem v květnu roku 2011. K žalobě doložila lékařskou zprávu z neurologie MUDr. F. H. ze dne 26. 3. 2015, která byla posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí již vyhodnocena, dále lékařskou zprávou téhož lékaře ze dne 15. 11. 2016 a 4. 5. 2017, z nichž vyplývá, že dochází k postupnému zhoršení současných potíží v chůzi, což mělo za následek i opakované pády, čímž došlo i k výrazné bolesti krční páteře. Jedná se o velmi těžké chronické změny, které mají sestupnou tendenci. U posuzované byla zjištěna těžká artróza III. stupně. Dále soud provedl důkaz lékařskou zprávou z urologie MUDr. D. K. ze dne 4. 11. 2016, kterou předložila žalobkyně v rámci soudního jednání, z níž bylo zjištěno, že trpí močovou inkontinencí.

Právní posouzení:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Podmínky nároku na příspěvek na péči (dále jen „příspěvek“) stanoví část druhá, Hlava I, ust. § 7 zákona č. 108/2006 Sb. o sociálních službách.

Podle ust. § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách ve znění účinném ode dne 1. 1. 2012 se příspěvek poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládnutí základních životních potřeb osob. Podle ust. § 7 odst. 2 citovaného zákona má na příspěvek nárok osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládnutí základních životních potřeb v rozsahu ustanoveném stupněm závislosti podle ust. § 8 citovaného zákona.

Podle ust. § 7 odst. 4 citovaného zákona o příspěvku rozhoduje a příspěvek vyplácí krajská pobočka Úřadu práce (§ 18 odst. 2 citovaného zákona). O odvolání proti rozhodnutí krajské pobočky Úřadu práce rozhoduje ministerstvo (ust. § 28 odst. 1 citovaného zákona).

Podle ust. § 25 odst. 3 citovaného zákona při posuzování stupně závislosti osoby vychází Úřad práce ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeby osoby, popř. z výsledku funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Ze stejných kritérií při posuzování vychází i PK MPSV ČR. Na takový posudek jako svou podstatou rozhodující důkaz pro rozhodnutí ve věci je třeba klást požadavek úplnosti, přesvědčivosti a objektivity.

Při hodnocení napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i procesu, který mu předcházел, dospěl soud k závěru, že žalovaný rozhodoval na základě nedostatečného zjištění skutkového stavu. Závěry, které žalovaný učinil na základě použitých podkladů, jsou ne zcela dostatečně odůvodněné, takže zjištění zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků, i postup ze strany správních orgánů v předmětné věci, vyvolává pochybnosti o objektivním posouzení věci.

To v posuzované věci platí především pro řízení před žalovaným správním orgánem, jako orgánem odvolacím, pro jehož řízení a rozhodnutí byl posudek vyžádán. Obdobně je pak třeba posuzovat požadavky na tento posudek kladené v případném soudním přezkumném řízení.

Při hodnocení napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i procesu, který mu předcházел, dospěl soud k závěru, že žalovaný rozhodoval na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Závěry, které žalovaný učinil na základě použitých podkladů, jsou zcela dostatečně odůvodněné, takže zjištění zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků i postup ze strany správních orgánů v předmětné věci nevyvolává pochybnosti o objektivním posouzení věci.

Soud se neztotožnil s posudkovým závěrem týkajícím se schopnosti žalobkyně zvládat základní životní potřeby podle přílohy č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., pokud se týká oblasti mobility a výkonu fyziologické potřeby, neboť má za to, že žalovaný vyhodnotil nedostatečně přesvědčivě tyto schopnosti. Své rozhodnutí odvolací orgán opíral o závěry posouzení zdravotního stavu žalobkyně, tj. na základě posudku Městské správy sociálního zabezpečení Brno ze dne 17. 9. 2014 a posudků PK MPSV ČR v Brně ze dne 10. 7. a 10. 9. 2015, ačkoliv tyto se mírně liší rozložením uznaných základních životních potřeb, což však ve výsledku nemá vliv na stanovený stupeň závislosti I (lehká závislost). Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí na rozdíl od posudku lékaře MSSZ Brno-město nedoznala, že posuzovaná nezvládá základní životní potřebu oblékání a obouvání, naopak však vstřícně hodnotila tělesnou hygienu z důvodu horší stability. Shodnost posudků byla v oblasti nezvládnutí osobní aktivity a péči o domácnost. Žalobkyně citované posudky zpochybnila, když poukázala na zjevné limity vyplývající z jejího zdravotního stavu, pro které neměly být základní životní potřeby, tj. mobilita a výkon fyziologické potřeby posouzeny jako zvládané.

Podle ust. § 9 odst. 5 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách ve znění pozdějších předpisů, pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby

a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.

Podle ust. § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb., k provedení zákona o sociálních službách dále platí, že za neschopnost zvládnání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládnání základní životní potřeby se rovněž považuje stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu.

Lékařka MSSZ Brno v posudku ze dne 17. 9. 2014 vycházela ze zdravotnické dokumentace ošetřujícího lékaře MUDr. V., dále nálezů odborných lékařů psychologa MUDr. B. ze dne 15. 4. 2014, neurologa MUDr. P. ze dne 16. 1. 2014 a lékařské zprávy MUDr. H. z Úrazové nemocnice ze dne 10. 1. 2014. Z uvedených podkladů pak provedla skutková zjištění a posudkové zhodnocení, dle kterého žalobkyně nezvládá oblékání, obouvání, osobní aktivity a péči o domácnost, tedy nezvládá tři základní životní potřeby.

Naproti tomu posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR v posudku ze dne 10. 7. 2015 vycházela i z dalších lékařských nálezů, které jsou podrobně citovány v posudku ze dne 10. 7. 2015, který byl účastníkům doručen, dále pak vyhodnotila i neurologické vyšetření MUDr. F. H. ze dne 26. 3. 2015, v němž mj. je uvedeno, že nejzávažnější je těžká porucha chůzového stereotypu s omezením výkonnosti chůze, její jistoty, ale i sekundární potíže kloubní, svalové a šlachové, včetně páteře LS, Th i krční páteře. Posudková komise vyhodnotila funkční dopad tohoto zdravotního postižení tak, že posuzovaná je schopna samostatné chůze s oporou holí a po místnosti i samostatně bez holí a opory, špatný chůzový stereotyp s podklesáváním levé dolní končetiny v kolenu pro bolest v páteři. Byla toho názoru, že s využitím facilitujících prostředků je možno vyrovnat případné znevýhodnění, tyto napomáhají nebo umožňují i samostatnost posuzované. Omezení pohyblivosti nebylo kvalifikováno jako těžké funkční postižení. **S tímto hodnocením se krajský soud neztotožnil, neboť je v rozporu s lékařskými odbornými nálezy i vyjádřením žalobkyně při jednání u zdejšího soudu. Jak vyplývá již z lékařské zprávy Úrazové nemocnice v Brně ze dne 26. 3. 2015, u posuzované se jedná o těžkou poruchu chůze, vzhledem k ireverzibilitě lze očekávat zhoršování současných potíží, což je zdokladováno i lékařskou zprávou ze dne 15. 11. 2016, která uvádí, že jmenovaná má výraznou omezenost hybnosti (chůze), učiní toliko několik kroků s holemi, jinak je odkázána na pomoc druhé osoby při chůzi a rovněž byla konstatována další progrese současných potíží. Uvedený stav koresponduje i s další lékařskou zprávou ze dne 4. 5. 2017, v níž jsou zaznamenány opakované pády žalobkyně v důsledku porušení chůz. stereotypu, který je zhoršen bolestmi nohy.**

Nelze zlehčovat vážnost zdravotních komplikací žalobkyně, soud je proto toho názoru, že posuzování stupně závislosti při hodnocení schopnosti zvládat popisovanou základní životní potřebu uvedenou v § 9 odst. 1 citovaného zákona, nebylo ze strany posudkového hodnocení dostatečně přesvědčivé, objektivní, zejména při posuzování zdravotního stavu ve vztahu k posuzovaným kritériím, která jsou vymezena přílohou č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb. [písm. a) mobilita]. Za tohoto stavu má soud za to, že posudky PK MPSV ČR v Brně

nemají dostatečnou vypovídací hodnotu, zejména jestliže i z dalších lékařských zpráv vyplývá progresse pohybového postižení žalobkyně.

Optikou téhož náhledu bylo soudem postupováno i při rozhodování o zvládání další základní životní potřeby – výkonu fyziologické potřeby. WC je schopna použít, avšak toliko za pomoci jiné osoby, která pomáhá se sedáním a vstáváním na WC, mísu, oblékáním a svlékáním spodního prádla (kalhotek), výměnou hygienické pomůcky (vložky), neboť trpí močovou inkontinencí, jak vyplývá z předložené lékařské zprávy. Rovněž posuzovaná potřebuje pomoc i s očištěním. Soud uznává, že těžko lze posudkově zhodnotit výkon fyziologické potřeby posudkovou komisí, nicméně v důsledku komplexu všech zdravotních postižení žalobkyně včetně urologických a pohybových lze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že úkony související s výkonem fyziologické potřeby není schopna sama vykonávat.

Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že nedostatky ve zjištění skutkového stavu jsou takového rozsahu, že jejich odstranění by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uložil proto tuto povinnost správnímu orgánu. Z uvedeného důvodu bylo napadené rozhodnutí zrušeno dle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.).

V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který vyplývá ze zrušujícího rozsudku, provede doplnění skutkových zjištění v rozsahu vyplývajících z obsahu tohoto rozsudku, sice je třeba provést hlubší úvahu při hodnocení stupně závislosti při hodnocení schopnosti zvládat taxativně uvedené základní životní potřeby dle § 9 odst. 1 citovaného zákona (mobilita, výkon fyziologické potřeby), tzn. je třeba vyžádat nové posudkové stanovisko příslušné PK MPSV ČR, aby tak komplexně, objektivně a s dostatečně přesvědčivým posudkovým závěrem bylo provedeno a zhodnoceno posuzování stupně dané závislosti. Za dosavadní situace posudky PK MPSV ČR v Brně byly považovány obsahově nevyváženými a zavádějícími.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci byla úspěšná, náklady řízení však neúčtovala, žalovanému nárok na náhradu nákladů řízení nemohl být přiznán dle § 60 odst. 2 s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 14. září 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.